

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

>24 000
peržiūrų
wattpad
platformoje!

K. B. M. LION

Drandžin

K.B.M. Lion

DRAUDŽIU

Romanas

Padėkos ir atsiliepimai

Dėkoju Elizai Munei už idėjas kuriant darbinę aplinką, nesibaigiantį tikėjimą ir palaišymą. Justei Lastauskienei už psichologinių linijų analizę, meilūs skatinimo laiškelius ir motyvavimą. Širšei už naudingus patarimus ir smulkias detales.

„Įtraukianti ir intriguojanti knyga. Kai, rodos, jau žinai, kas nutiks toliau, autorė ima ir persuka siužetą, o tu lieki išsižiojęs: „Na, nieko sau.“ Puiki knyga, sužadinti jausmingumą.“

Eliza Mune

„Netikėtai dviprasmis kūrinys, kurio gilesnė prasmė itin drąsi, bet tiesioginė ją neabejotinai gerai slepia ir tai labai intriguoja. Tarsi dvi knygos vienoje. Rekomenduoju!“

*Justė Latauskienė
(Enorca Leilani)*

„Prisimindami mokyklą retai susimąstom, kuo gyveno mūsų mokytojai. Jei ir žinojom

ką nors apie jų pomėgius, laisvalaikį, vaikus, tai mokytojo seksualinis gyvenimas tikrai buvo visiškai tabu. Galbūt todėl romano „Draudžiu“ autorei pravėrus būtent šias uždraustas duris ir atskleidus skaitytojui aistros kupiną mokytojos gyvenimą, viskas atrodo dar erotiškiau.“

Širšė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, viršelio dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0455-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Kas rytą, jau pusė metų, važiuojame kartu autobusu. Autobusas būna sausakimšas, bet prie jo vieta visada laisva. Jis sėdi prie lango, o aš įsitaisau šalia, prie tako. Kartais atrodo, kad tą vietą jis saugo būtent man. Vos apie tai pagalvojusi, veju šią mintį šalin ir liepiu sau neprisivajoti.

Kas rytą kartojasi tas pats scenarijus. Aš atsisėdu, o jis priglaudžia savo koją prie mano sios.

Šį rytą taip pat. Jaučiu jo kūno šilumą. Pažvelgiu į mėlynomis kelnėmis aptemptas raumeningas kojas. Noriu savo delną padėti jam ant šlaunies ir spustelėti. Noriu, kad jis prisiglaustų arčiau. Ne! Taip negalima. Nusisuku į kitą pusę ir stebiu tamsoje skendinčias gatves...

Artėja žiema ir oras gerokai atvėso. Prasivėrus autobuso durims ir lipant keleiviams tvoksteli žvarbus oras. Susigūžiu ir labiau įsikniaubiu į kailinę palto apykaklę. Vyras šalia manęs sujuda ir dabar glaudžiasi ne tik mūsų blaudos ir keliai, bet ir šlaunys. Jei šiek tiek atsitraukčiau nuo atlošo, jis galėtų mane ap-

kabinti. Ne, ne, ne. Mano mintys vėl krypta negera linkme. Tai jo kaltė.

„Nukreipk mintis, nukreipk mintis. Darbas, galvok apie darbą. Nagi, Kora.“ Taip! Šiandien man teks taisyti kontrolinius darbus ir išdėstyti trigonometrijos kursą. Vakar visą vakarą paaukojau sukdamą galvą, kaip sudominti septintokus. Tie velnio vaikai varo mane iš proto. Pusę klasės sudaro futbolo komandos žaidėjai, jiems visos kreivės, kampai ir skaičiavimai naudingi žaidžiant, bet jiems terūpi veidelius išsipiešusios palaikymo komandos šokėjos. Ak, rodos, pati buvau tokia, bet jau seniai trumpą sijonėlį ir žmonių piramides iškeičiau į piramides popieriuje.

- Zalvares, - išgirstu savo pavardę, tariamą prie pat ausies sodraus Džeimso balso. Jo iškvėptas oras sukutena ausies lezgelį. Sudrebu ir staigiai pasisuku.

- Ką? - klausiu kiek per garsiai. Keli netoli sėdintys keleiviai piktokai dėbteli į mane. Aš taip pat dėbteliu į juos. Mane išblaškė kolegos artumas ir erzinančios mintys.

- Tuoj lipsime, - sako jis.

Nė nepastebėjau, kaip atvažiavome. Atsistuju ir nešina portfeliu braunuosi prie durų. Jau

matau Randelo vidurinės mokyklos automobilių aikštelę ir kylančios saulės apšviestą pirato emblemą ant raudonų plytų mokyklos sienos. Dar viena diena „rojuje“. Vos išlipusi nuskubu į raudonąjį pastatą. Šiandien aš prastai nusiteikusi.

Po dviejų pamokų turiu visą laisvą valandą. Pats laikas išjudinti sustingusias kojas ir išgerti puodelį kavos. Melsvu koridoriumi, kuriame stovi baltai dažytos metalinės spintelės ir zuja mokiniai, patraukiu į mokytojų kambarį. Šioje mokykloje dirbu trejus metus. Vos baigiau mokslus Kalifornijos universitete, mano vyras gavo darbą šiame Dievo pamirštame užkampyje. Negaliu pakęsti šio miesto. Čia vos kelios pagrindinės gatvės. Jokių dangoraižių, prie kurių esu įpratusi. Norint įsigyti ką nors daugiau nei vien maisto produktų, tenka keliauti į Litl Folsą, kuris yra už penkiolikos minučių kelio. Tačiau dažniausiai važiuoju su vyru į Sent Klaudą. Nors užtrunkame beveik valandą jis bent šiek tiek primena gimtąjį miestą.

Užaugau Mineapolyje. Tėvai tebegyvena ten, o aš laukiu atostogų, kai galėsiu juos aplankyti. Ši mintis džiugina. Kitą savaitę – rudens atostogos ir Padėkos diena. Santjago šeima gyvena Čilėje, tad iš anksto žinau, kur švęsi-

me. Išsišiepusi įeinu į mokytojų kambarį.

- O, išlindai iš savo urvo, - sukrizena Mija. Pavartau akis ir nueinu prie kavos aparato. Nosį sukutena saldūs kolegės kvapai. Nė nebandau suprasti, koks tai kvapas. Mane šis aromatas vimdo. - Girdėjai naujienas?

- Kokias? - vangiai klausiu, nes dažniausiai iš jos išgirstu tik beprasmes paskalas.

- Bus rengiama kalėdinė eiseną Minesotoje ir visos mokyklos, esančios netoliese, turės joje dalyvauti su savo programa.

Ši žinia mane sudomina, tad atsisuku į šviesiaplaukę kolegę. Esu ta, kuri organizuoja visas mokyklos šventes. Puikiai žinau, kad būtent man teks viskuo pasirūpinti.

- Kodėl direktorius Mejersas man nepranešė? Paklausiū retoriškai, bet kolegė vis vien atsako:

- Direktorius dar nežino. Ryte, eidama pas jo sekretorę paplepėti, pamačiau pranešimą ant jos stalo, neištverusi žvilgtelėjau, - iš plačių juodų kelnių kišenės ji ištraukia voką. Šarka.

- Tu nušvilpei direktoriui skirtą laišką. Ar visai proto netekai? - klausiu pritildžiusi spigų balsą ir palinkusi prie jos. Greitai apsižvalgau, ar kiti mokytojai mūsų nesiklauso. - Greitai

nešk jį atgal Džulijai. Po galais, tai nusikaltimas, Mija.

- Nurimk, čia kopija. Kol per pirmą pamoką abiturientai skaitė, aš nusikopijavau, - patenkinta savimi ji dar labiau atsitiesia ir kresteli plaukus. - Kopija tau. Prieš pokalbį su Mejersu galėsi pasiruošti, - ji paima mano kavos puodelį, į kurį spėjo pribėgti juodo skysčio, ir nusišukusi nueina, bet pusiaukelėje stabteli. - Gali nedėkoti, Zalvares. Savaitgalį atsinešk vyno.

Stoviu kaip įkalta ir žiūriu į voką rankose. Mano šypsena dar labiau išplatėja. Kaip visada, pasistengsiu viską padaryti nepriekaištingai. Jau turiu kelias idėjas, reikia tik jas užsirašyti ir susidaryti darbų planą.

2

Kai pasibaigus darbo dienai išeinu iš mokyklos, Santjagas manęs jau laukia. Nužvelgiu purvais aplipusį pikapą ir nusipurtau. Jau visą mėnesį reikalauju vyro nusiplauti automobilį, bet jam tai nėra motais. Susiraukusi atsisėdu į keleivio sėdynę ir pasisukusi imu ieškoti saugos diržo. Jis vėl vežėsi kokį nors darbininką - diržo prisegimo aukštis pakeistas. Pasigrėžiu

ketindama jį pasitaisyti ir pastebiu susigūžusią figūrą, skubančią iš pastato. Džeimsas. Visą dieną jo nemačiau ir dabar dilgteli širdį. Kas per nesąmonė? Čiupusi diržą prisisegu. Santjagas užveda variklį ir pajuda.

- Kitą savaitę man teks dirbti, - šaltu balsu praneša vyras. Atsisuku į jį ir nužvelgiu trumpais juodais šeriais apžėlusį žandikaulį. Ketinome antradienį važiuoti į Mineapolį.

- Tai teks išvažiuoti trečiadienio vakarą, - sakau.

- Ne. Mes nevažiuosime į Mineapolį.

- Ką?

- Atsiliekame nuo terminų. Teks likti namie.

- Bet juk Padėkos diena. Visada važiuojame pas tėvus. Tai tradicija.

Viskas jau suplanuota. Mano akyse kaupiasi ašaros. Labiausiai už viską nekenčiu, kai griūva planai. Velniai rautų tą Santjagą ir jo darbą. Tik per jį atsidūriau čia.

Santjagas daugiau nieko nesako. Visą kelią iki namų pratylime. Taip nutinka nuolat, kai susipykstame. Nors viduje verdu iš pykčio, nieko nesakau ir aš.

Ruošdama vakarienę imu galvoti: o gal ir gerai, kad liksime namie. Turėsiu daugiau laiko

ruošti paradui. Vaikams patiko mintis padaryti laivą su grinčiais tapusiais piratais. Mums turėtų padėti Džeimsas. Nors jį pažįstu tik iš važiavimo autobusu į darbą, manau, rasime bendrą kalbą. Tikiuosi.

Kita diena išaušta pernelyg greitai. Iš pat ryto pranešu vyrui, kad užtruksiu mokykloje ir manęs parvežti nereikia. Daugiau apie artėjančias šventes nė vienas nekalbėjome. Neverta. Nusiviliu autobuse neradusi vietos atsisėsti. Šviesiaplaukio mokytojo taip pat nematyti. Tikėjau si pasikalbėti su juo apie laukiančius darbus ir... vėl pajusti nuo jo kūno sklindančią šilumą. Stengiuosi negalvoti apie jį, bet vis pagaunu save svarstančią, kur jis galėtų būti. Kodėl nevažiuoja autobusu kaip paprastai rytais? Galiausiai, kodėl ilgiuosi visai nepažįstamo vyro?

Pamokos slenka lėčiau nei visada. Rodosi, visi susimokė prieš mane. Galų gale, kai ateina laikas susitikti su mokinių komiteto atstovais, direktorius liepia pakviesti poną Abernattį. Pirma mintis – pasiųsti mokinį, bet apsigalvoju ir nueinu pati. Pamokos baigėsi, tad nuogaustauju, jog jis jau bus išėjęs. Pasibeldžiu į rudas medines duris ir laikiu kvietimo. Tyla. Nulenkiu rankeną tikrindama, ar klasė užrakini-

ta. Durys atsidaro. Nedrąsiai įžengiu vidun. Patalpa skendi prietemoje, o ore tvyro sodrus medžio ir acetono kvapas, sumišęs su pjau-namo metalo kvapu. Šis kvapų mišinys svaigi-na ir atpalaiduoja. Santjagas visada kvepia medžiu. Kaip tik tai mane ramina.

Apsidairau ir tolimiausiame kampe pamatau vos praviras duris, pro kurias skverbiasi švie-sa. Gal jis ten. Žengiant arčiau ausis pasiekia tylus šnaresys. Kelis kartus pastuksenu į duris ir atveriu jas.

- Abernati, tu čia? - pašaukiu ir neišgirdusi atsako įeinu į didesnę patalpą.

Kairėje stovi ilgas metalinis stalas, apkrau-tas lentelėmis ir įrankiais. Už jo ant sienos ka-bo dar daugiau įrankių ir brėžinių. Kitoje pusė-je stovi medžio apdirbimo staklės ir dar kaž-koks aparatas, galbūt metalui lydyti, jis atrodo jau seniai nenaudojamas. Ant medinių grindų mėtosi skiedros, keli purvini skudurai. Atsar-giai juos paspiriu eidama prie kabinetą ski-riancios vielinės tvoros. Už jos girdėti triukš-mas.

Sustingstu. Džeimsas nusisukęs kažką meist-rauja. Jo judesiai tikslūs ir užtikrinti, tačiau mane priverčia stabtelėti kas kita. Vyras dirba nusirengęs marškinėlius. Raumeninga nugara

blizga nuo prakaito lašelių. Juodos sportinės kelnės šiek tiek pasmukusios, matyti dvi žaivos duobutės virš sėdmenų. Manyje įsižiebia kaitri liepsnelė ir raumenys tarp kojų įsitempia. Velniai rautų. Prikandu lūpą, kad neimčiau inkšti kaip alkanas šunytis, ir pradėdu koneveikti save už nedoras mintis. „Nagi, Kora, žmogus dirba, o tu, ištekėjusi moteris, varvini seilę. Taip nepridera. Be to, ir jis turi šeimą, tad apsiraminink, nebesi mokinukė.“

- Dieve! - šūkteli vyras staigiai atsisukęs. - Ponia Zalvares, išgąsdinai mane.

Stoviu praradusi žadą ir spoksau, ne - riju akimis jo raumeningą krūtinę. Tobulu pilvo presu sruvena prakaito lašeliai. Dar nesu mačiusi tokio proporcingo ir raumeningo vyro kūno. Ką jau ten - be savo sutuoktinio, nesu mačiusi jokio kito apnuoginto vyro kūno.

- Zalvares? - Džeimsas pamoja ir aš atitokstu.

- A, taip. Atsiprašau, - nuleidžiu akis ir įsižiūriu į aukštakulnių nosis. - Tuoju vyks susirinkimas dėl pasirengimo kalėdiniam paradui ir... - užsikertu vėl pakėlusiu akis į jį. Džeimsas šluostosi prakaitą skuduru. Vaizdas dar seksualesnis nei pirma matytas....